

אוחזים ביד דרך החלון. אוחזים חזק. העיניים מביטות. אחד מביט על השני. לא שבעים. לא מססיקים לחגים.

רוצה את אבא בנית

מרימים את הילד לגובה החלון, שיאמר משהו לאבא. מלטף את שערות הילד. מילות חיבה. תגיד שלום לאבא! "לא רוצה!" תגיד שלום לאבא, לא יפה!" "לא רוצה!" מה קרה? תגיד שלום!" "לא רוצה שלום, רוצה את אבא בבית!" דמעות. "תחזור מהר!" "עוזב את הכושיות כאפריקה, אני מחכה לך!" האוטובוס נוסע. "אהבת אותך..." נסע. עוד כמה שניות. עומדים. מביטים. עוד רגע. זהו. "עוד חודש הוא יחזור, איזה חיים!" אנחה.

זהו מחזה חדש בישראל: הנערות נפרדות מאהוביהם היוצאים למלחמה במרחקים

למון אנשים. נשק על הכתף. תרמילים. שקיות. מיוודות. אנשים בחקי. צבא שלם עומד וממתין. עומדים. יושבים. שוכבים. חלקם ממתין, חלקם ניגוח. מעיין בעיתון, קורא מערבון או בלש, משחק שש-בש. שח או דמקה. קבוצות. קבוצות עומדים וממתינים. נמלהתעופה בלוד. מטוסים מביאים את החיילים מן החופשה, חזרה לבסיסים בדרום. משחו מזור בנוף הגברי הזה. בין כל החקי והנשק.

דמעות במסלול ההמראה

נשות החיילים. חברותיהן. מבוגרות. צעירות. הרות. סתורות שיער. מסודרות. עומדות. אוחזות בידי החיילים. שניים חבוקים בפניה. שניים עומדים ומנשקים בלהט. שניים לוחשים סוד. נערה מלטפת שיער חבריה. שניים נושקים לפעוט.

הלב מבקש להחזיר

לאוטובוס כא. חיילים עומדים בתור, נדחקים, האיר טובוס מביאם למטוס. צפיפות. רבים על המקום. מן הצד משקיפים שניים, חבוקים חזק. למראה החיילים הנדר חקים, מחייכים. הרווקים האלה... הווגות הרבים שבשטח אינם לוטים לחזור לבסיס. רק עכשיו חזרו מחופשה בת 24 שעות לאחר חודש ימים של מלחמה במידבר. הלב מבקש להמשיך ולחבק את האם, הרעיה, החברה. כולם מבקשים להמשיך לאחוז בנערה, מנסים לדחות את הנסיעה. עוד חמש דקות ועוד חמש דקות. "אני צריך לנסוע". "חכה רגע. מה בוער לך?" בואי לא נהיה ילדים קטנים" מציגים את ה"קשוח" ונשארים עם הנערה... זהו. זמן ללכת. "מתי תבוא?" "אני לא יודע מותק". "בסדר, אבל מתי תחזור?" "ילדונת, עוד לא נסעתי". קשה לזוז. קשה לעלות על האוטובוס. עולים, יורדים. שנית. "עוד רגע נתג, עוד רגע." מנשקים. עוד נשיקה. חזק. חזק. בכל הכוח. לא מרפים. לא מניחים לשניה. אי אפשר ללכת.

"המפקד, אולי אני מחכה לאוטובוס הבא?" "אין סיכוי, תגמור כבר ותעלה." "איזה מפקד רשע!" "למה אתה כלי כך רע, המפקד?"

אני רוצה גבר בריא

הדלת נסגרת. אין יורדים לאחר סגירת הדלתות. בכי. נשים דומעות. נושכות שפתיים. "תיזהר שלא יקרה לך כלום!" "אל תנסה להיות חכם!" "אל תנסה להיות גיבור, אני מחכה לך בבית..." "אני רוצה גבר בריא..." בכי.

בין השש-בש וסיפורי המלחמה. משהו שונה, בלתי-רגיל מרכז את כל הקשיחות המיתקבלת למראה חיילים.

נשים אוחזות בידי גברים

נשים. בין כל המוגי החיילים, נשים אוחזות בידי גברים. נושקות, חובקות, מביטות, משחקות בשיער, לוחשות. בתכיות.

יוסף ורינה צמח יושבים חבוקים לפני בוא המטוס שיקח את הבעל לבסיסו בדרום. רינה, הרה בחודש השמיני, חוששת מפני הפרידה הארוכה מן הבעל המנסה לעודדה.

אל המסלול

פוסעים נערת החייל המלווה את חברה למסלול ההמראה. זוג אופייני אחד מרבים הממלאים את המסוף במל-התעופה בלוד. בתמונה למטה: אלנבוגן דויד וחברתו זינגר רינה נושקים אחד לשני קודם לפרידה הארוכה שאין הם יודעים כמה זמן היא תיארך ומתי ישובו דויד ורינה לראות האחד את השניה.

השניים נשואים רק שנה אחת זוהי חופשתו הראשונה של דויד לאחר חודש ימים של שהיה במידבר. מימין להם חיילי הממתין למטוס, מביט בזוג האוהב כשבעיניו קנאה.

דויד ויהודית ביסמוט באולם ההמתנה שבנמל התעופה יושבים דויד ויהודית. הפרידה קשה.